

KIRMIZI PELERİNLİ ÇOCUK

Ne zaman çizgi film kahramanı Süpermen'in resmini görsem, zihnimde yıllar öncesine gider ve çocukluk arkadaşım Behram'ı hatırlarım. Behram da benim gibi Kadıköy doğumlu ve iki çocuklu bir ailenin küçük olan üyesiydi. Saf ve tertemiz bir kalbe sahip, ama inandığı şeyi ısrarla savunduğu için "inatçı" olarak bilinen değerli bir arkadaşımды.

Behram'ın babası Ali amca, Devlet Demiryolları İşletmesi'nde kadrolu işçi olarak çalışıyordu. Küçük yaşta Bingöl'den İstanbul'a gelince, Haydarpaşa Tren İstasyonu'nda bir hemşerisinin yanında hamal olarak çalışmaya başlamış ve yıllar sonra da oranın kadrolu işçisi olmuştu. Az konuşan, asık suratlı ve içine kapanık bir adamdı.

Sokak aralarında oynarken arkadaşımın ablası Gülhan, daima oyunumuzu yarıda kesmek istermiş gibi kardeşine avazı çıktığı kadar bağırdı. Behram da oyunun en tatlı yerinde kendisini eve çağırın ablasına kızır, bazen de isyan ederdi.

Babasından korktuğu kadar hiçbir şeyden böylesine çekindiğini görmemiştim. Onu görünce nutku tutulur ve ayakları titrerdi. Ben dâhil mahalledeki diğer çocuklar, Behram'ın babasından yediği dayakları yaramazlık yapmasına, annesini ve ablasını dinlememesine bağlardık. Ama işin aslının farklı olduğunu sonradan anladım.

Behram'ın sekiz yaşında olmasına rağmen geceleri sürekli altını ıslatması onu ailesinin "hedef tahtası" yapmıştı. Hayatlarındaki sorun ve kusurları bir yerlere fatura etmek niyetinde olan bu insanlar, savunmasız bir çocuğu kendi durumlarına kalkan haline getirmişlerdi. Çocukcağız, bu kusurunu herkesten gizlerdi ve ben de mahalledeki bir sokak kavgası sonucunda yaşadıklarını öğrendim.

Bir gün arkadaşlarla top oynarken, Behram'ın çektiği şut oradan geçen yaşça bizden büyük üç çocuktan birinin sırtına çarpmıştı. Çocuk da Behram'ın üzerine yürüyerek tokat atmıştı. Oysaki Behram, top çarpan çocuğa anında "Kusura bakma istemedim oldu" diyerek özür de dilemişti. Zaten topun şiddeti abartmaya değmeyecek bir hızdaydı. Behram'ın özrüne rağmen, çocuğun ona tokat atmasını kabullenemedim. Arkadaşıma vuran çocuğa sinirlenerek, "Senden özür dilediği halde ona neden vurdun?" diye sordum.

Behram, suratındaki tokadın acısından ve benim de destek vermemden cesaret alarak, kendisine vuran çocuğa yaklaşır hışımla bir tekme attı. Hepimiz şaşkın bir vaziyetteydik, yaşları ve bedenleri bizden büyük olan bu çocuklara arkadaşımızın yaptığı hareket, muhtemel

bir dayağa davetiye çıkarıyordu. Birlikte top oynadığımız çocuklar da Behram'a vuranların bizden büyük olmaları nedeniyle, dayak yemekten korktukları için kenara çekilip olayı seyretmeye başladılar.

Fakat ben çok fazla tereddüt etmedim. Behram benim kardeşim gibiydi ve eğer bir olaydan zararlı çıkacaksa, bu zarara ortak olmaya hazırdım. Arkadaşımın üzerine yürüyen çocuğa bir yumruk vurdum, çocuğun ayağı kaydı ve kaldırım taşına takılıp düştü. Bundan cesaretlenen birkaç arkadaşımız da hamle yapınca o çocuk kaçmaya başladı. Yere düşen ve Behram'a sataşan diğeri kaçan arkadaşlarına katılınca kavga bir anda sona ermişti. Çok anlamsız gibi görünen ancak o yaşta kendimizi "milli kahraman" gibi hissetmemize yol açan bir hadiseydi.

Korkup kenara sinmiş çocukların gözünde çok cesur insanlar olmuştuk. Özellikle Behram'ın kendisine tokat atan kişiye anında karşılık vermesi, hepimizin ağız birliği yapmışçasına "süper tekme" attın demesi arkadaşımızı çok gururlandırmıştı. Fakat kavgada bizi yalnız bırakan diğer çocuklara da öfkem dinmemişti. Onlar bize övgü cümlelerini sıralarken benim onlara sarf ettiğim, korkak olduklarını belirten sözler yüzünden hepsi suspus oldular. Arkadaşımı överken, cesareti ve hızıyla aynı "Süpermen" gibi olduğu benzetmem bir lakaba dönüşmek üzereydi. Nurettin ismindeki şaka yapmayı çok seven bir arkadaşımızın "Süpermen Behram" diyerek diğerlerini tezahürata teşvik etmesi sonucunda, diğerleri de bu çağrıya katıldılar. Behram'ın o günden sonra aramızdaki lakabı "Süpermen" olmuştu. Behram, Süpermen olarak anılmaktan doğrusu çok hoşlanıyordu.

Onu, kendisini dövmeye çalışan üç kişiye karşı koruduğum için bana minnet duyguları beslediğinin farkındaydım. Belki de bu sebeple arkadaşlarının içinde en çok bana güvenirdi. Fakat merak ettiğim şey normalde sineye çekeceğimiz basit bir tokadı niçin bir kavgaya dönüştürdüğüydü. Bizden büyük ve güçlü olduğu belli bu kimselere karşı gösterdiği deli cesareti de nereden geliyordu?

Kavga sonrası yalnız kaldığımızda evde başından geçenleri bana anlattı. Ben de kimseye söylemeyeceğime dair yemin ettim. Olanları bana utana sıkıla söylüyordu. Duyduklarım karşısında şoke olmuş ve çok üzülmüştüm. Çocuk aklımla ona yatmadan evvel su içmemesini tembih ettim. Kalbi kırılmasın ve bir nebze utancı azalsın diye, bazı zamanlar çok su içtiğimde benim de başıma geldiğini belirtip yalan söyledim. Anlamıştım ki evde sürekli şiddete maruz kalan arkadaşım bu sebeple hıncını dışarıda çıkarmaya çalışıyordu.

O gün okula gittiğimizde Behram'ı göremedim. Aynı binada oturan Serkan'ı bulup ona sebebini bilip bilmediğini sordum. Bana "Mustafa, dün akşam Behram babasından çok fena dayak yedi. Çünkü bağirtısı iki kat yukarıdaki bizim daireye kadar geliyordu" dedi.

Duyduklarıma inanamadım. Behram, babasından yediği tokatlardan yüzü gözü morardığı için utancından okula gelememişti. Babası Ali, “Bu vaziyette gidip de bizi rezil etme” diyerek birkaç gün evde kalmasını istemişti. Onu merak ettiğimizden ertesi gün oturdukları apartmanın önüne gelip pencereden konuşmaya çalışmış ve iyi olduğunu öğrenebilmiştik. Esareti bitip de üç gün sonra okula geldiğinde, yüzündeki morluklar tamamen geçmemişti, ama aramıza katılmasından dolayı büyük moral bulmuştu.

Okul çıkışı Behram’la birlikte mahallenin parkına kadar yürüdük. Bana büyük bir sır vermiş gibi kulağıma eğilerek “Yine altıma işediğim için dayak yedim. Akşamları korkumdan su bile içmiyorum, ama gene de altımı ıslatıyorum. Babam da annem de sürekli beni dövüyor. Söylesene Mustafa, ben bundan nasıl kurtulabilirim?” diye sordu. Bir an ne diyeceğimi şaşırılmışım.

Behram, yaşadıklarını anlatırken üzüntümden ağlayacak gibi oldum. Ona “Baban seni doktora götürmedi mi kardeşim? Belki bir hastalığın vardır.” diye sordum. Behram da babasının kendisini çocuk doktoruna götürdüğünü ve muayenede fiziki olarak durumunun normal çıktığını, ancak doktorun psikolojik sorunlardan bahsederek babasına “Biraz ilgi gösterirseniz çocuğun bu sorunu zamanla geçer “ dediğini anlattı.

Behram’ın geceleri altını ıslatması olayında ailesinden yakın ilgi görmediği belliydi. Gördüğü en yakın ilgi her altını ıslattığında dayak yemekti. Annesi Mihriban ile babası Ali dayakla çocuğun psikolojik durumunun düzelmesinin mümkün olmadığını görememişlerdi. Ona Allah’ın verdiği bir ceza muamelesi yapıyorlardı.

O yıl karnelerimizi alıp üçüncü sınıfa geçmenin sevinciyle tatile girdik ve arkadaşlarımızla vedalaştık. Kolay iletişimin ve mobil telefonların olmadığı bir zamandı. O sebeple ancak tatilden sonra görüşebilecektik. Behram da babasının senelik iznini kullanması nedeniyle ailesiyle birlikte memleketlerine gidecekti. Sonradan öğrendiğime göre ondan ayrı geçirdiğimiz üç ay içinde Behram’ın hayatı altüst olmuştu. Memlekete gittiklerinde babası Ali, borçlu olduğu bir adamla ettiği kavga sonucunda vurularak ölmüş ve köyünde defnedilmişti. Bundan sonrası Behram için daha kötü günlerin başlangıcı olacaktı.

Arkadaşımızın annesi Mihriban, kocasının ölümünden birkaç ay sonra çocukları Gülhan ile Behram’ı alıp İstanbul’a gelmişler ve hemen eşyalarını toparlamaya başlamışlardı. Sebebini soran komşulara Mihriban “Biz artık Pendik’te oturacağız. Oradaki akrabalarımıza yakın olmak istiyorum” demişti.

Behram, mahalleden ve bizlerden ayrıldığına çok üzgündü. Bizler de üzülyorduk. Süpermen’imiz başka semte gidiyordu. Onu eskisi gibi her gün göremeyecek, gülüp eğlenemeyecek, birlikte top oynayamayacaktık. Eşyalarının taşınacağı gün Behram beni bir

kenara çekerek “Mustafa, annem Rüstem adında bir adamla evlenecekmiş. O adamı hiç sevmiyorum, hiç iyi bir adama benzemiyor. Yaşım büyük olsa buradan uzaklara kaçırdım” demişti.

Bunun ne demek olduğunu sonradan öğrenecek ve arkadaşına hak verecektim. Rüstem, Mihriban’ın uzaktan bir akrabasıydı. Maddi durumu iyi sayılırdı. Pendik’te oturuyor ve kendine ait dolmuşta şoförlük yapıyordu. Bazen de dolmuşu bir şoföre veriyor, kendisi de oto alım satımı işlerinde aracılık ediyordu. İlk karısını ve üçüncü çocuğunu doğum sırasında kaybeden Rüstem’in iki kızı vardı. Adam kızlarına ve hatta Mihriban’ın kızı Gülhan’a da iyi davrandığı halde, Behram’ı sanki ezilmesi gereken bir böcek gibi görüyordu.

Arkadaşım okula giderken bile yalnızdı. Rüstem’in kızları ile Gülhan, başka bir okula gidiyorlardı. Kızlar, Behram’a pis koktuğu için kendilerinden uzak yürümesi konusunda uyarıda bulunarak, bir de ona hakaret ediyorlardı. Oysaki Behram, bizim okuldayken de pis kokmazdı. Bir çocuğun dikkat edebileceği kadar temiz olmaya çalıştığını biliyordum. Çocuğun evde her yaptığı diğerlerine battığı için, banyo yapmasına bile faturanın çok geldiği bahane edilerek laf ediliyordu. Hatta bir keresinde çok uzun süre durduğu gerekçesiyle ıslak vücuduna kemerle dayak yemişti. Üvey babası yüzüne hiç vurmuyordu ama vücuduna kum torbası muamelesi yapıyordu. Rüstem, canım arkadaşım Behram’ı soğuk suya mahkûm bırakmıştı.

Oğlunun geceleri altını ıslatmaya devam etmesi Mihriban’ı da sinirlendiriyordu. İkinci kocası Rüstem’in, Behram’ın önceden kiler olarak kullanılan küçük odada yatmasını ve yemeğinin de oraya verilmesini emretmesine hiç itiraz etmemişti.

Behram, itilip kakılmaya alışık olduğu için, evin içinde tecrit edilmesine ses çıkarmamıştı. Hatta bir sene sonra o küçük odayı da kaybedecekti. Çünkü annesi Mihriban ile Rüstem’in, Zeki adını verdikleri bir erkek çocukları dünyaya gelmişti. Rüstem, oğlu Zeki’nin aileye katılmasından sonra evdekilere, Behram’ın artık evde fazla olmaya başladığını hissettirecek şeyler söylüyordu. Bu durum kızların umurunda değildi. Mihriban ise bebeği ile ilgilenmekten, Behram’a ayıracak vakti ve verecek sevgisi kalmamıştı. Böylece on yaşına gelmiş Behram’ın evden defedilmesi için karar çoktan verilmişti.

Talihsiz dostumun dayak seansları da artmıştı. Rüstem her fırsatta Behram’ı döverken Mihriban da ona hiç müdahale etmiyordu. Bir akşam Behram, annesi ve üvey babasını kendisi hakkında hüküm verirken duymuştu. Rüstem “Hanım, bu sidikliyi dedesine yollayalım gitsin, zaten adam Ali’nin ölümüne çok üzülmüştü, oğlunun yerine torunuyla oyalansın” diyordu.

Mihriban “Olmaz, köyde herkes benim dedikodumu yapar. Behram’ı burada bir yerlere falan verirsen, kimse bana bir laf edemez” diyerek, kocası Rüstem’e bir yol

göstermişti. Rüstem de gördüğünde tiksindiği bu baş belası çocuğun Çocuk Esirgeme Kurumu'na gönderilmesi fikrinden hoşlanmıştı. Artık bu veletten kurtulmanın tam zamanıydı.

Yüreğimdeki dünyada Süpermen olan Behram, gerçek hayatta ise yaşadığı bu kâbus dolu günlerinde beden sağlığının yanı sıra ruh sağlığını da kaybetmek üzereydi. Biz Kadıköy'deki eski arkadaşları olarak, onun Pendik'e gittikten sonra yaşadıklarının çoğundan habersizdik. Bir gün ben ve Serkan, Kadıköy'deki Çocuk Esirgeme Kurumu binasının önünden geçerken, binanın ikinci kat penceresinden adımı bağıran birini görünce ikimiz de şaşırдық. Pencereden "Mustafa, Mustafa" diye bana bağıran çocuğun bizim Behram olduğunu anlayınca olduğum yerde donup kalmıştım.

Serkan'la birlikte hemen kurumun kapısına giderek arkadaşımız Behram ile görüşmek istedik. Kapıdaki görevli önce isteğimize karşı çıktıysa da, ısrarımız üzerine bize on dakika görüşme izni vermişti. O günden sonra Behram'ı daha çok görmeye gittim. Zavallı çocuk deyim yerindeyse kafayı oynatmıştı, ama kimseye bir zararı yoktu. Bu nedenle görevliler de Behram'ın bazı sıra dışı davranışlarını hoş görmüşlerdi. Mesela Behram nereden temin ettiğini bilmediğim, kırmızı renkli bir bezi boynuna bağlayıp uzun kısımlarını da arkasında pelerin niyetine sallandırıyor, ona dalga geçmek için Süpermen diyenlere gururla bakıp bundan müthiş bir keyif alıyordu. Behram'a lakap olarak verdiğimiz ismin onun hayata tutunmasındaki en önemli etken olması içimi parçalıyordu.

Bana "Mustafa, ben gerçekten Süpermen'im değil mi? İstesem gece Kadıköy'den Pendik'e uçar, Rüstem denilen adamı evinden alıp denize atarım değil mi?" gibi abuk sabuk laflar ediyordu. Ben de haline çok acıdığım zavallı arkadaşımın suyuna giderek, "Atarsın Behram, çünkü sen Süpermen'sin. İstesen kötülerini gözünden çıkan ışınla yok edersin. Fakat o dediğin adam buna değmez ki" gibisinden konuşuyordum. Ne yapabiliirdim ki? Buna değmez dediğim adamı bir defa bile görmemiştim. Sevgili arkadaşım biraz tereddüt ettikten sonra, "Evet Mustafa o adam buna değmez, ama ilk fırsatta onu evinden alıp denize atacağım" dedi. Bunun dışında sürekli Pendik sahilinden ve bir parktan söz etti. Anladığım kadarıyla orada okul çıkışı yaşlılarının aksine evine, sıcak yuvasına ve oyuncuklarına değil, kafasındaki kötü düşünceleri dağıtmak için sahile ve parka gidiyordu.

Bir gün Serkan'la beraber Behram'ı görmeye gittiğimizde onu yerinde bulamadık. Kurumdaki görevli, Behram'ın bacaklarının kırılması nedeniyle Haydarpaşa Devlet Hastanesi'ne kaldırıldığını söyledi. Çok şaşırmıştık. Demek ki Behram, içinde yoğunlaşan öfke krizi nedeniyle her an dengesiz davranabiliyordu. İki gün önce odasının penceresine çıkmış ve orada kırmızı pelerini bağladıktan sonra, "Bekle Rüstem seni almaya geliyorum" diyerek kendini boşluğa bırakmış ve tabii yere düşünce de orada pelte gibi yığılıp kalmıştı.

Serkan'la hemen hastaneye gittik. Çocuk olduğumuz için bizi içeri almadılar, ama biz bir yolunu bulup hastanenin ortopedi servisine ulaştık. Behram, bir kolu ve bacakları alçıya alınmış halde yatıyordu. Odasında başka bir hasta daha vardı. Bizi görünce sevinip ağlamaya başladı. Binanın ikinci katından düşüp de bacağını kırıp belini nasıl sakatladığına inanamıyordum.

Ben ona “Behram, sen kuş musun ki pencereden uçmaya çalıştın? Ölebilirdin. Bir daha böyle bir şeyi sakın yapma” diye konuşunca, Behram gayet ciddi ifadeyle “Bana bir şey olmaz Mustafa, biliyorsun ben Süpermen'im. Fakat dün gece karanlıkta süper görme yeteneğimi kaybedince ağacın dallarına çarptım ve uçamadım” dedi. Zavallı çocuğun bu sözlerinden sonra orada kalmak istemedim. Serkan'a işaret ettim ve birlikte ayağa kalktık.

“Buraya gizli geldik Behram, yakalanmadan gitsek iyi olur, tekrar geçmiş olsun, sen de bu arada gizli güçlerini yeniden kazanmaya devam et” diyebildim. Behram'ı bir daha görmeye gitmedim. Onun daha da kötü olabileceği, hatta ölebileceği düşüncesi bana çok ağır geliyordu. Dua etmek dışında onun için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Behram'ı Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'ne göndermişlerdi. İkinci kattan atladıktan sonra vücudu iyileşmemiş ve yürümeyi başaramamıştı. Artık tekerlekli sandalyeye bağımlıydı. Fakat hastane çocuğun psikolojisine yaramış, delice şeyler söylemeyi bırakmıştı. Fiziksel olmasa bile psikolojik açıdan sağlığına kavuşup moral bulmuştu. Süpermen olma iddiasından vazgeçmişe benziyordu. Kendisine gösterilen ilginin karşılığını veren Behram, basketbola merak sarmış ve onun spora olan aşırı ilgisini keşfeden yetkililer, Behram'ı engelliler basketbol takımına almışlardı.

Sınavlar yaklaşmıştı ve içimden ders çalışmak gelmiyordu. Çocukluk dönemini geride bırakıp artık hayalini kurduğum ve kazanmayı başardığım üniversitenin vizelerine giriyordum. Ders çalışmam gereken bir süreçteydim fakat televizyon karşısında boş boş oturuyordum. Ekranda tekerlekli sandalyeli birkaç sporcu ısınma hareketleri yapıyorlar ve yabancı bir takımla yapacakları maç için hazırlanıyorlardı. İçlerinden birisinin üzerinde Süpermen tişörtü vardı. Tekerlekli sandalyesinin arkasında ise kırmızı bir pelerin asılı duruyordu. Kameraman yakın plana geçtiğinde o kişinin Behram olduğunu anlamıştım. Gözlerimden yaşlar süzülüyordu ve hüngür hüngür ağlamamı engelleyemiyordum. “Süpermen” başarmıştı, ülkesini gururla temsil eden birisi haline gelmişti. Pendik sahilinde uçmanın hayallerini kuran bu çocuk yürüyemiyordu fakat uçabiliyordu. Artık uçmayı başarmıştı. Kentinin ve ülkesinin kalbinde bir yeri vardı.

Galibiyet alınan o maçın sonucunda kendisine mikrofon uzatılan Behram; “Başarılı olmaya devam edeceğiz, kendini tam zanneden ama hiçbir şey yapmayan insanlara inat yarım

kalan kısımlarımızı başarılarımızla tamamlayacağız” diye konuştuğu anda, elimde olmadan televizyon başında ağlamaya devam ettim.

Onu bu hallere düşüren ailesine öfkeliydim. Bir insan, geceleri altını ıslatıyor diye kendi öz çocuğunu nasıl böyle dışlayabilirdi? Nasıl ona hayvan muamelesi yapıp işkence edebilirdi? İnsanın insanlığından utanması sanki bu durum için söylenmişti.

Behram’ın takımının maçını kaçırmak istemiyordum. Onu mutlaka görmek ve takımının maçını izleyip desteklemek için maçtan bir gün önce İzmir’e gittim.

Küçüklüğünden beri çektiği bütün eziyetlere, aşağılamalara ve dayaklara rağmen, tekerlekli sandalyeye mahkûm olan talihsiz arkadaşım Behram’ın karşısına dikildiğimde, elleriyle oturduğu tekerlekli sandalyenin lastiklerini öyle bir ustalıklarla çevirip yanıma geldi ki, şaşmamak elde değildi. “Mustafa, Mustafa, kardeşim gerçekten sen misin? Hoş gelmişsin” diyerek sarıldı ve bana bir solukta yığınla soru sordu. Arkadaşımın ruh sağlığı gayet iyi görünüyordu.

Ben de kendisini televizyonda görüp İzmir’de maç yapacağını öğrendiğimi ve onu görmek için İstanbul’dan geldiğimi” söyledim. Çok sevindi. Beni antrenörü ve takım arkadaşlarıyla tanıştırdı. Kendisiyle görüşemediğimiz yıllarda neler yaşadığını ayrıntılarıyla anlattı. Gözlerime bakarak ve sanki bana müjde vermiş gibi sevinçle “Mustafa, biliyor musun? Artık altımı ıslatmıyorum” dedi. Yüzündeki ifadeyi görünce ağlamamak için dişlerimi sıktım. Kendini ülke çapında ispatlayan bu genç sporcunun bana verdiği müjdenin bu olmasına anlatamayacağım derecede üzüldüm.

Bacakları ve kolu kırılıp hastanede yatarken, olayı duyan annesi Mihriban ile ablası Gülhan’ın ziyaretine geldiklerini, ama onlara kızgın olduğu için konuşmadığını da anlattı.

“Ben o vaziyette yatarken, annemin ‘Seni eve götürmeye geldim oğlum’ demesini çok bekledim Mustafa” derken gözlerinden yaşlar boşaldı. Ben de “Üzülme sen bunların üstesinden gelirsin Süpermen” dedim. Bu sözlerim hoşuna gitmiş olacak ki, bana gülümsedi.

“Onları affettim Mustafa, benim artık onlara ihtiyacım yok. O Rüstem denilen adamı ise ömrüm boyunca affetmeyeceğim. Biliyor musun, annemin Rüstem’den olan oğlu Zeki’yi de gördüm. Benim üvey kardeşim. Ona kin duymam imkânsız, çünkü masum bir çocuk. Eğer senin de oğlun olur ve elinden gelmeyen bir davranış gerçekleştirirse sakın onu dövme Mustafa olur mu?” dedi. Behram bu sözleri söylerken kardeşim bildiğim bu adamın yaşadıklarını hissettim ve tüylerim ürperdi.

Behram, içinde yaşadığı toplumun ve kamu vicdanının bir evladıydı. Başarılı bir sporcuydu. Artık onun anası da babası da devletti. Belediye ona tekerlekli sandalye ve kalacak

bir misafirhane odası vermişti. Kendisi gibi tekerlekli sandalyede hayatını sürdüren ve hepsi de birbirinden iyi arkadaşlarının arasında çok mutluydu.

Behram'ın İstanbul'da kaldığı günlerde onunla görüşüyor, salondaki spor çalışmalarını izliyordum. Spordan arta kalan zamanlarda bana çocukken bahsettiği Pendik'teki parka ve sahile gidiyorduk. Arabasını itmeme istemiyordu, zaten ihtiyacı da varmış gibi görünmüyordu. Kendi işini kendisi çok muntazam bir biçimde halledebiliyordu.

Tekerlekli sandalyeli bir Süpermen görüntüsü, Behram'ı tanımayanlar için belki garip gelebilirdi. Yaşadığı kötü şartlar bir süreliğine onun zihin kontrolünü alıp götürse de Behram bizler gibi normal bir insandı. Onun Süpermen olması artık imaj ve espri amaçlı kullanılan bir şeydi. Medyada adını birkaç kez bu vesileyle duyurma şansı bulmuştu. İnternetteki sözlük ve çeşitli forum sitelerinde de hakkında güzel yorumlar yapılıyordu. Bir maçtan önce benden tekerlekli sandalyesinin arkasına kırmızı şeritler bağlamamı istedi. Bunlar Süpermen pelerinini temsil ediyordu ve Behram da bunun kendisine uğur getirdiğine inanmıştı.

Behram'ın üvey babası Rüstem, yağışlı bir kış gününde E-5 karayolunda geçirdiği trafik kazası sonucunda ölmüştü. Bu olayın ardından Mihriban ile Gülhan, lütfedip Behram'ı hatırlamış ve onunla görüşmek üzere kaldığı misafirhaneye ziyarete gelmişlerdi.

Behram, eve gelmesi için annesinin kendisine yaptığı daveti kabul etmemiş ve ona “Buna şu anda hazır değilim, belki daha sonraları sizi görmeye gelirim” demişti. Belli ki çocukluğunda dayak yediği, eziyet gördüğü ve ardından kovulduğu Pendik'teki eve geri dönmekten korkuyordu. Bunu atlatması için iki yıl daha geçmesi gerekecekti.

Ablası Gülhan'ın, mesleği muhasebecilik olan Kazım ile evleneceği düğüne gitmesiyle aralarındaki buzlar biraz erimişti. Süpermen'imiz, annesi ve ablasını affetmişti, ama hala içinde onlara karşı bir burukluk ve sitem vardı. Geçmişin birikimiyle oluşan nefret tortuları bir anda kaybolup gitmiyordu. Hangi zaman diliminde ve nerede olursa olsun “sevgi” bütün kapıları açan sihirli bir anahtardı.

Düğün günü nikâh şahidime bakıyordum. “Kırmızı pelerinli çocuk” bütün içtenliğiyle gülümsüyordu.

